

PEDRO RUIZ, «CIUTADÀ RUIZ»

«Hisenda em toca els collons»

Personalíssim, individualista, enginyós. Així és Pedro Ruiz. Un personatge que va per lliure, que té resposta per a tot, que diu allò que pensa i, a més, sense embuts. Clar i català, tot i que viu a Madrid.

Eduard Company

Pedro Ruiz és un *showman* a l'estil americà que vol incorporar a la seva faceta més coneguda, la d'humorista, una d'inèdita però igualment seva, la de cantautor. Confessa, amb veu baixa, que haver dut, ara fa poc, el *Ciudadano Ruiz* a Barcelona obeeix a raons de promoció del seu darrer disc. *A quien quiera escuchar*, on interpreta temes *seriosos*. Demana als periodistes que ajudin perquè aquest treball sigui presentat sense prejudicis, perquè la gent pugui apreciar-lo sense condicionaments. Després, marxa a Amèrica, a estrenar-se com a cantant i humorista alhora, lluny del tòpic, aquí difícil de trencar, del còmic que vol entonar cançons sense *conya*. Pedro Ruiz és, però, bastant més que tot això.

—*¿Qui és el Ciudadano Ruiz?*

—Un home que diu el que pensa, res més. Sé que la gent necessita tenir uns punts de referència, dir aquest és blanc, aquell és simpàtic i l'altre és gai, però sóc una persona que evita tant com pot que li posin etiquetes.

—*Però vostè se'n va posar una de molt enginyosa: «espermatozou àcrata opositor a ser humà».*

—Sí. Això de l'espermatozou ve perquè sóc petit. Àcrata perquè no crec en cap altre poder que en el que té l'individu per a fer el que vol. I opositor a ser humà perquè penso que aquesta és una carrera que no s'acaba mai. La definició d'«espermatozou àcrata» la vaig crear per a un espectacle ara fa deu anys, i ha quedat.

—*I aquest «ciudadà Ruiz», ¿a quin país pertany?*

—A cap. Pertany al país del seu cap. La meua pàtria és la meua manera de pensar, la gent bona —allà on sigui—, i no crec en senyeres; tot i que respecto les cultures i les tradicions, no donaria la vida per un símbol. En tot cas un símbol és una cosa que se m'ha donat, ja sigui Jaume el Con-

queridor, els Reis Catòlics o Pepet de Bulgària.

—*Ha comentat que l'«espermatozou» anava perquè era petit, si hagués pogut triar, ¿quin hauria estat el físic escollit?*

—Bé, perquè sóc petit, sí, però també perquè un espermatozou és encara una possibilitat de tot. Sent un espermatozou no saps què seràs, si un home, una dona, un gai, un arquitecte, un bisbe, un Sant Pare o un nen. Sempre estic començant a fer, i potser per això abraço tantes coses, perquè començar a fer és nàixer constantment.

—*Sempre ha sostingut que el vertader èxit és ser feliç. ¿Què entén per ser feliç?*

—Ser feliç és estar en pau amb un mateix, no desitjar més que el que estés, i parar atenció en les petites coses. També morir dignament i ser solidari i, en el meu cas, solitari alhora.

—*¿Vol dir que a part d'àcrata, vostè no és també un cínic?*

—Ja m'agradaria ser-ho. Ho puc semblar, però encara no tinc aquest impermeable per anar pel món. Tant de bo el tingués.

—*¿I no passa que en el fons vostè és un poeta, i que aprofita que ara és al cim de l'èxit per mostrar-ho al públic?*

—T'agraeixo molt que em diguis poeta. El que passa és que tinc un fibra molt visceral i a més sóc un tio rebel. I he cridat sovint de ràbia perquè la poesia estava proscriu, perquè no ven. Mira, l'habilitat que tinc per fer quatre o quatre-centes conyes l'aprofito per fer un espectacle. Però, compte, aquest espectacle el faig per utilitzar l'últim minut en què dic quatre coses serioses. Allò altre és molt difícil de fer, però sols és una falla.

—*Però per a ser l'«espermatozou àcrata» de debò, ¿no hauria hagut de renunciar a la part fallera, i fer-se escoltar per la pròpia força d'allò que vol dir realment?*

—Sí, però el cas és que si demà anuncio un recital de poemes, hi vindrien quatre gats, o tan sols un. I si arribo a acreditar això de les cançons —i hi arribaré, no ho dubtis, ja que sóc molt tossut—, tampoc no faria un recital de dues hores de cançons. Per a mi seria avorrit. I, també, és que no aprofitar la capacitat de divertir la gent per a mi és com un pecat.

—*En certes revistes han estat molt comentats uns afers seus amb la Cantudo, la Lucia, l'Ana Obregón, la Bárbara Rey, la Vaitiare, etc. ¿És que sols li agraden les dones maques a vostè?*

—Bé, s'ha comentat perquè ha estat cert. He tingut relacions amb totes elles, i mai no me n'he amagat. Com diu el Serrat, «yo soy partidario de vivir», ¿no? I bé, em sembla que és evident que tinc debilitat per les dones maques.

—*¿Què és per a vostè una dona?*

—La dona per a mi ha estat una companya i una mena de droga, dit amb tot l'afecte. Com que ni bec, ni fumo, ni em punxo, ni jugo, doncs la meua eina per a sumir-me en un cert estat eufòric són els enamoraments.

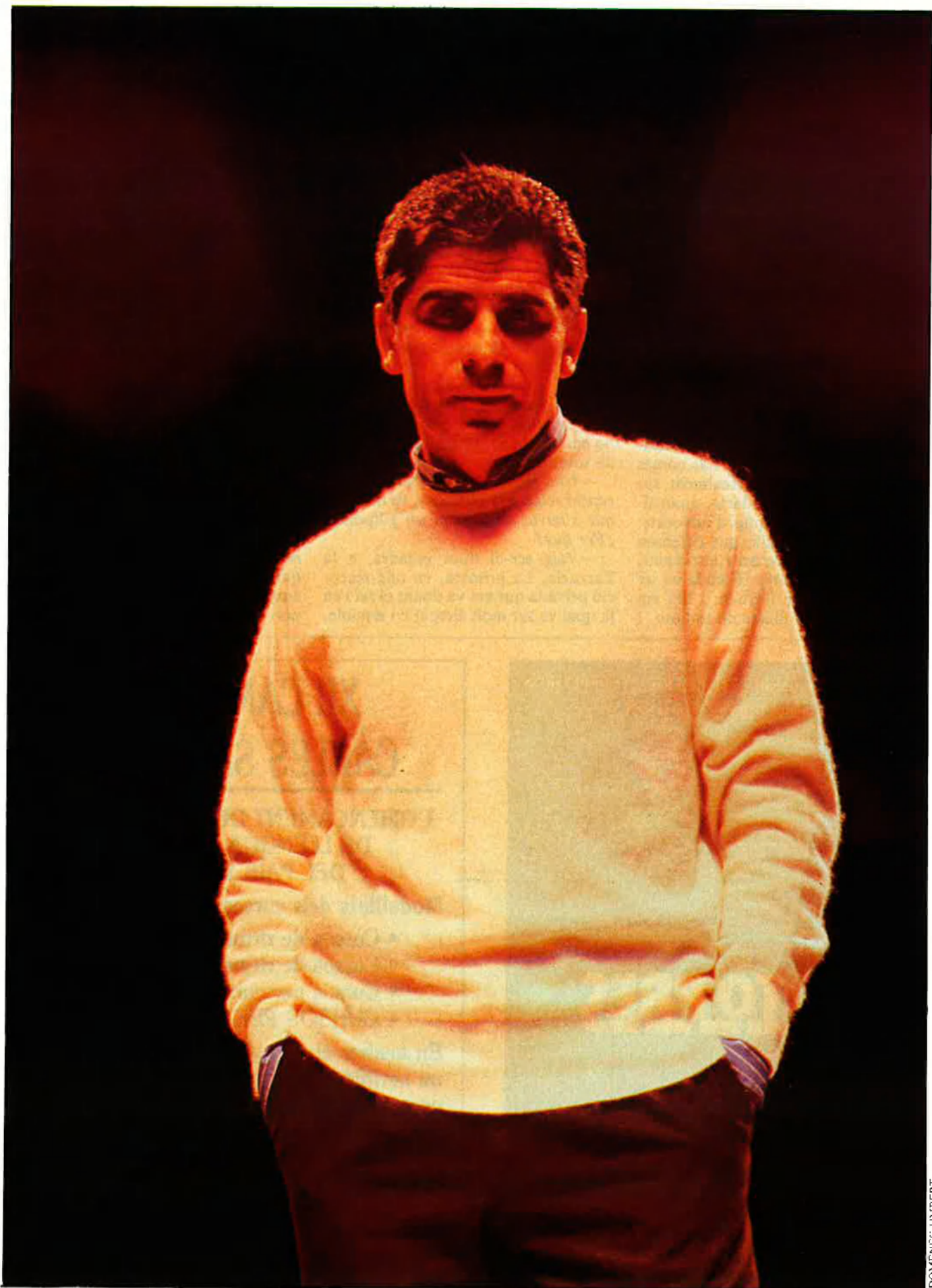
¿El sexe? Bé, és el punt final per a compartir el plaer. Dit en castellà, «*más vale paja en mano que tía roncando*». És a dir, que el sexe sempre és un mitjà i mai un fi, i prefereixo l'onanisme i un llibre que el sexe sense sentit.

—*¿Què en pensa, d'aquest aparell que s'anomena estat?*

—Que és un invent en el qual no vaig participar i en el qual m'he trobat immers des que vaig nàixer. La veritat és que hi ha persones que viuen a costa de l'estat tot i que diuen que manen en nom d'ell. Perfecte, que manin: però a mi no. Mira, una vegada vaig trencar el meu carnet d'identitat davant de la televisió gallega.

—*¿I què fa ara quan el para la policia?*

—Oh, bé, el meu mànager va de cul

DOMÈNEC UMBERT

perquè no tinc ni un paper en regla. Sóc l'hòstia.

—*Em veig obligat a preguntar-li sobre Hisenda. Sé que és un mal rotllo...*

—*Mal rotllo per a ells, ¿eh?, per a ells.*

—*Vostè ha afirmat que preferia pagar el que li digués el jutge que el que li ordenés Hisenda. ¿No és sorprenent aquesta confiança en l'aparell judicial espanyol?*

—*Bé és que el jutge no té comissió sobre allò que pagues i l'inspector d'Hisenda sí. És allò que diu el refrany no hi ha un pam de net. M'hi identifico molt.*

—*Vostè ha qualificat Hisenda de «miserable, covarda, barata, repugnant i una colla de corbs». ¿Què li ha respost, Hisenda?*

—*Bé, tracten de posar-me una querella per desacatament, i és molt divertit que et vulguin jutjar per desacatament quan allò que no has comès abans és acatament... Realment surrealista. A mi m'agradaria, quan sigui gran, tenir un equip d'advocats; com té l'administració, que defensen el teu honor a càrrec del contribuent. El que vaig dir contra Hisenda va ser expressament, per fotre-la, i ara em volen jutjar amb diners de tothom. I*

no tan sols això, també vaig concloure omplir teatres aprofitant això d'Hisenda.

—*¿I com els cauen, aquestes coses, als d'Hisenda?*

—*Suposo que els empenya molt, que els toca els collons, però ells volen tocar els collons als contribuents. El que passa és que qui els els toca són jo.*

—*¿Continua rient-se del PSOE?*

—*I de qui vingui. Del mort i de qui el vetlla. Enten-me, no és que em rigui d'ells. Però penso que han de saber que són com tu i com jo, i que no han nascut d'un polvo entre Júpiter i Urano. Que no són els amos de la piscina, vaja, sinó que la netegen.*

—*¿Per què els companys de professió no s'han adherit a la seva protesta?*

—*Perquè tenen més por i, probablement, més coses a perdre-hi. A mi no em preocupa, ja em va bé el paper de solitari.*

—*Una vegada que va anar a una recepció reial, a la Zarzuela, va declarar que s'havia sentit com un gilipolles. ¿Per què?*

—*Vaig ser-hi dues vegades, a la Zarzuela. La primera, en una recepció privada que em va donar el rei i en la qual va ser molt simpàtic i amable,*

personalment. Ell sap que jo no l'admiro com a rei, perquè jo passo del rei. Senzillament ell treballa d'una cosa i jo d'una altra. La segona va ser una reunió en què convocava els artistes, una gentilesa per la seva part. Però crec que no aniré a cap altra d'aquestes reunions, perquè és una situació en què es dona forma a una mena de minuet social amb el qual jo no em sento identificat. El rei fa un paper en una pel·lícula que es diu «Espanya monàrquica», i suposo que està ben pagat.

—*¿Com definiria la política?*

—*Fàstic necessari.*

—*¿Pot recitar un fragment d'un poema que el satisfaci especialment?*

—*Sí. És d'una cançó que es titula «Yo no tengo tierra»: «Yo no tengo tierra porque soy de viento/ No tengo refugio ni himno ni acero/ porque soy ligero y adherido al tiempo/ desde mis umbrales hasta mis intentos/ Yo soy de la vida, del mar, de la gente/ del segundo limpio del mirar sincero,/ de la pirueta frágilmente humana/ que desde un mohín me rebrinca el alma». Això vaig escriure-ho fa quinze anys, i a casa en tinc, com aquests, a centenars, carpetes plenes. □*

SALA D'EXPOSICIONS DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS

CARRER CORREU, 3. VALÈNCIA

FOTO PRES

17 FEBRER - 12 MARÇ

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS

XII CAMPANYA CARLES SALVADOR

COMENÇAMENT DE NOUS CURSOS
DE LLENGUA I CULTURA
DEL PAÍS VALENCIÀ

Modalitats dels cursos:

- Cursos de ritme normal.
- Cursos de ritme intensiu.
- Cursos per correspondència.
- CURSOS PER A XIQUETS

En acabar el curs, els alumnes obtindran un certificat vàlid per a oposicions, contractes de treball, etcètera.

INFORMACIÓ:

Centre
Carles Salvador

Moratín, 15, 6a. - 46002 València. Tel. (96) 351 17 27